

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Regine Olsen, gift Schlegel

Citation: Kierkegaard, Søren: "Regine Olsen, gift Schlegel", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 1r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b127-txt-shoot-id9af887c5-568c-451c-bc67-0466a8405c54.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · udateret [1840] · til Regine Olsen

Min Regine!

Til
Vor egen lille Regine
S. K.

En saadan Streg under Ordet tjener til Efterretning for Sætteren om, at han skal spatiere det paagjeldende Ord. At spatiere betyder, at trække Ordene ud fra hinanden. Naar jeg derfor spatierer de ovenfor skrevne Ord, saa tænker jeg, at jeg skal trække dem saa langt ud, at en Sætter formodentlig vilde tabe Taalmodigheden, da han efter al Sandsynlighed ikke vilde komme til at sætte mere i sit Liv.

Din S. K.
Til

Frøken Regine Olsen.

Fra SK · udateret [1840] · til Regine Olsen

Min Regine!

Hvor skjønt klæder et betydningsfuldt Blik et Ansigt, hvor fortryllende er et Øie, der forstaaer ethvert Vink? Det er som læste den Ene med Øinene, hvad den anden skrev med Øielaaget. Dog Øiet har sin Grændse, og Øielaagets Skrift kan paa Afstand ikke læses, den forstaaes kun nærvæd. Men hvor hurtig er ikke Tanken, naar den, som en Piil fra den spændte Bue, udsendes med det stemte Sinds hele Kraft, hvor sikkert træffer den ikke sin Gjenstand! hvor let og hvor skjønt hæver den sig ikke som Falken, svæver over sin Gjenstand griber den fastholder den, saa Intet kan rive den fra den.

Det er i Eftersommeren, henimod Aften. – Det lille Vindue staaer aabent; Maanen qvælder, den overbyder sig selv i Glands, for at fordunkle det Speilbillede i Havet, der synes at overstraale den, næsten hørlig saa pragtfuld. Den blusser af Forbittelse, skjuler sig i Skyen, Havet zitterer – Du sidder i Sophaen, Tankerne svæve vidt omkring, Øiet bindes ikke af Noget, kun i den vide Himmels Uendelighed hensvinder de uendelige Tanker, alt Mellemliggende er borte, det er som seglede Du i Luften. Og Du kalder de flygtige Tanker sammen, der vise Dig en Gjenstand, og hvis et Suk havde fremadrivende Magt, hvis et Msk. var saa let saa ætherisk, at den indpressede Luft, der udstrømmer i et Suk, kunde føre ham afsted og jo hurtigere jo dybere Sukket var, – da vilde Du vel i samme Nu være hos mig.

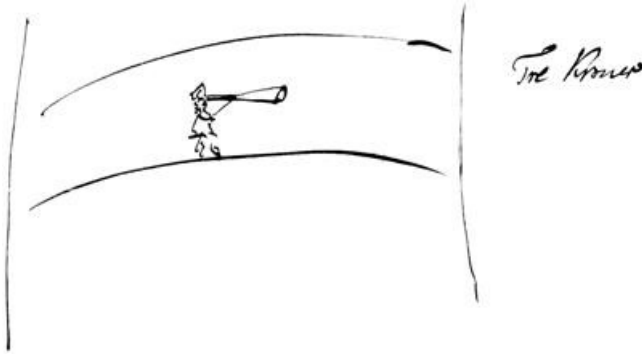
– – – Men hvor hurtig er ikke Tanken, naar den som en Piil fra den spændte Bue, udsendes med det stemte Sinds hele Kraft, naar Længsel er Buestrængen, og en glad Forvisning den Arm, der spænder den, et usvigeligt Haab det Øie, der tager Sigte.

Hermed følger en Hieroglyph; man vil paastaae at det er en Rosenkrands, dog at der ikke saa meget er Hentydning til Blomsten som til den Krandsen, og den stille Høitidelighed, med hvilken dens Eier pleier at lade den Leed for Leed gaa igjennem sin Haand og nævne Navnet.

Din S. K.

Fra SK · udateret [1840] · til Regine Olsen

Min Regine!

Det er Knippelsbro. Den Person med Kikkerten det er mig. Du veed, at de Personer, der forekomme paa Landskaber i Almdl: see Noget curieuse ud; Du kan derfor trøste Dig med, at jeg ikke seer slet saa grim ud, og at enhver kunstnerisk Opfattelse altid har noget Idealt endog i at karrikere. Flere Kunstkjendere have været uenige om, hvorfor Maleren slet ikke [har] anbragt nogen som helst Omgivelse; nogle have troet, at det var en Allusion til et Folkesagn om et Msk, der i den Grad havde fortabt sig i Nydelse af Udsigt fra Knippelsbro, at han tilsidst slet Intet saae, uden det Billede, som Sjælen selv frembragte, og som han ligesaa godt kunde have seet i et mørkt Værelse; andre have formeent, at det havde sin Grund deri, at han ikke var stærk i det Perspektiv, der er nødvendigt for at tegne – Huse. Kikkerten selv har imidlertid en egen Beskaffenhed, hvorom Traditionen fortæller Følgende. Det yderste Glas er nemlig Speilglas, saaledes, at man, naar man retter den mod Trekroner og stiller sig selv paa venstre Side af Broen, under Vinkel af 35° mod Kbhv.; seer Noget ganske Andet end alle de andre Msker, der omgive Een; saa at man, midt under en gemütlig Passiar om Udsigten over Skibene, seer ell. troer at see ell. haaber at see, ell. ønsker at see; ell fortvivler over ikke at see det som Kikkertens hemmelighedsfulde Aand viser den, der forstaaer at give den sin rigtige Retning. Kun i de rette Hænder, og for det rette Øie er den en guddommelig Telegraph, for enhver Anden et unyttigt Møbel. –

Din Broder bebreidede mig igaar, at jeg bestandig talte om: min Skomager, min Frugthandler, min Kræmer, min Hyrekudsk, etc etc etc; han synes derved at sigte mig for en fremherskende Brug af den første Persons Eiendoms-Pronomen. At jeg er vel ikke extensivt men intensivt langt stærkere i Brugen af den anden Persons Eiendoms-Pronomen, det veed kun Du om Din trofaste Ven, og hvorledes skulde han ogsaa kunde vide det, hvorledes overhovedet noget Msk, – da jeg kun er Din

Din for evig

Som Vitterligheds-Vidne tillader jeg mig at lade min forevigede P. Møller optræde.

Givet paa vort Studerekammer.

Fra SK · udateret [1840] · til Regine Olsen

Min Regine!

Es endet Schmerz
So wie der Scherz
So wie die Nacht
Eh' man's gedacht.

Du fortalte forleden, da Du var oppe hos mig, at Din Fader til Din Confirmation havde foræret Dig en Flaske Lilliekongval (Extrait double de Muguet). Du troede maaskee ikke at jeg hørte det, ell. Du troede maaskee, at det var gaaet mit Øre forbi som saa Meget Andet, der ikke gjenlyder indenfor. Men nei ingenlunde! Men som hiin Blomst skjuler sig saa yndigt i det store Blad, saaledes lod jeg ogsaa den Plan at

sende Dig det Medfølgende først skjule sig i Glemsels halvgjennemsigtige Taagesløør, for at den da frigjort fra enhver udv: endog nok saa fjerne Opfordring, forynget til et nyt Liv i Sammenligning med hvilket den første Existents kun var et jordisk Liv, nu kunde udbrede den Duft som Længsel og Erindring (»fra min Ungdomsbaar«) rivalisere om. Nær havde jeg imidlertid ikke kunnet opdrive en saadan extrait i Kbhvn. Dog ogsaa i denne Henseende hersker der et Forsyn og Kjærlighedens blinde Gud øiner altid Udvei. At Du modtager den i dette Øieblik (lige før Du gaaer ud), er fordi jeg veed, at ogsaa Du kjende[r] Øieblikets Uendelighed. Blot det ikke kommer for silde. Iil Du min Overbringer, iil min Tanke, og Du, min Regine, stands et Øieblik blot et Øieblik stat stille.

Din for evig.
S. K.
Til

Frøken R. Olsen.

Fra SK · udateret [1840] · til Regine Olsen

Min Regine!

Idag for 3 Uger siden ventede Du at jeg skulde have skrevet Dig til og det gjorde jeg ikke. O men til hvem skulde jeg ogsaa have betroet Brevet. Erindrer Du Digtet: Violinspilleren ved Kilden. Der kan være Meget Smukt deri, det der tiltaler mig meest, er at det kun er »Skovens lette Dandser« Fisken, Fuglen, Musen etc han betroer sig til. Jeg veed vel, at dette slet ikke ligger i Digtet, at Een og Anden hvis han saa disse Linier vilde beskyldte mig for, at jeg lagde meget Mere ind i Digtet, end der oprindeligt laae deri. Kan saa være. Hvad bryder jeg mig derom, naar Du blot forstaaer mig, naar vi blot have en hemmelighedsfuld Forbindelse, der bliver alle Andre en Gaade, ikke fordi den blot betroes umælende, men fordi den taler et Sprog, som kun Du forstaaer, og jeg, naar Du har forstaaet mig. Altsaa for 3 Uger siden ventede Du, at jeg skulde skrive, og ikke komme – idag venter Du, at jeg skal komme og ikke skrive. Hvad om jeg gjorde begge Dele (Imidlertid kommer jeg formodl. først Kl. 12, for at følge med Dig til min Tante i Gothersgaden). Ja i Sandhed jeg kommer, jeg skriver, jeg tænker, jeg taler og raaber og sukker og mit Værelse gjenlyder af mine Monologer, og kun til Dig, min eneste Fortrolige, tør jeg betro hvad der saaledes snart hørøstet bruser i mig snart fortaber sig i et stille Sværmerie – kun Dig tør jeg betro – hvad Du har betroet mig. Thi viid, at hver Gang Du saaledes gjentager for mig at Du elsker mig af Din Sjæls inderste Fylde, da er det som jeg hørte det første Gang, og ligesom hvis et Msk. eiede hele Verden, han vilde behøve hele sit Liv for at overskue sin Herlighed, saaledes synes jeg ogsaa, at behøve et heelt Liv for at besinde mig paa al min Rigdom, som indeholdes i Din Kjærlighed. Viid, at hver Gang Du saaledes høitidelig forsikkrer mig, at Du elsker mig altid lige meget, baade naar jeg er glad og naar jeg er bedrøvet, meest naar jeg er bedrøvet – meest naar jeg er bedrøvet, fordi Du veed, at Sorg er en himmelsk Hjemvee, og at alt Godt i Msk. er et Smertens-Barn – viid, da frelser Du en Sjæl af Skiærsilden. Du veed, at den katholske Kirke lærer, at en Froms Bønner skaffe de Sjæle Lindring, der leve i Skiærsilden, jeg veed, at det er saa, og hver Gang Du nævner Din Kjærlighed, da hører jeg ikke længere Lænkernes Raslen, da er jeg fri¹, uendelig fri som Fuglen i Luften, da er jeg fri, og glad i min Frihed, selv Vidne til min egen Glæde som jeg var tilforn Fange og min egen Fangevogter.

Din for evig
S. K.

Naar Du lugter til den Heliotrop, der endnu holder sig frisk der hjemme, da tænke Du paa mig; thi i Sandhed mit Sind, min Sjæl vender sig mod denne Sol, efter Dig jeg en inderlig Længsel faaer, Du Qvindernes Sol.

1 Mennesker giver han (Eros) Fred og Havet, det stormende, Hvile, Vindene byder han Taushed og Sorg han dysser i Slummer.

Fra SK · 28. [okt. 1840] · til Regine Olsen

Min Regine!

Onsdagen d. 28.Kl. 4 Efterm:

... Og Vinteren kom, og Blomsterne visnede, men han frelste dog nogle ud af Kulden. Og han sad uden

for Vinduet, og han rakte dem længselsfuld op; men Livet i dem var for svagt; og for om muligt at bevare det, knugede han dem fast i sin Haand, og de døde, men en Draabe blev der tilbage, der født med Smerte har en Udødelighed i sig som kun Blomsterduft har og gamle Melodier.

Bring hurtigt Brevet ad den lange Vei

Ringens Aand

En snellere Befordring fikst Du ei.

Din for evig
S. K.

Fra SK · udateret [1840] · til Regine Olsen

Min Regine!

Nu har jeg læst saa Meget af Plato om Kjærlighed, og dog er der en Lovtale over den, jeg sætter mere Priis paa end summa summarum af alle Concurrenternes ved Gjestebudet, ell. rettere der [er] en Kjærlighed, som jeg vil holde en Lovtale over vel ikke ved et Gjestebud, men i Nattens Stilhed, naar Alle sove, ell. midt i den støiende Larm, naar Ingen forstaaer mig. – I Midnattens Stilhed; thi Dagen begynder jo med Midnat, og ved Midnat vaagnede jeg, og Timerne bleve mig lange, thi hvad er hurtigt som Kjærlighed. Kjærlighed er det Hurtigste af Alt hurtigere end sig selv.

Zwei Musikanten ziehn daher,
Vom Wald aus weiter Ferne,
Der eine ist verliebt gar sehr,
Der andre wär' es gerne.

Hvad her er adskilt i to, det forener Kjærligheden i Een, han er paa eengang forelsket og dog ønsker han bestandig at være det, en Uro en Higen en Længsel gjør at han i ethvert Øieblik ønsker at være det han i samme Øieblik er. Den overbyder bestandig sig selv, uagtet den anden, der byder er den selv, og den forsaavidt er ene om Budet. I en salig Utaalmodighed byder den stedse høiere og høiere, fordi Besiddelsen af det, der er dens Gjenstand er incommensurabel for enhver Værdie. Som hiin Kjøbmand sælger den Alt for at kjøbe den Ager, hvori den kostelige Perle laae, og ønsker bestandig at eie Mere for at betale den dyrere. Ligesom Kjøbmanden hver Gang han betragter sin Skat, sukker ved sig selv: hvorfor blev ikke hele Verden min Eiendom for at jeg kunde give den bort for at erhverve den Skat, jeg eier, saaledes besidder Kjærligheden aldrig sin Gjenstand død og magtesløs, men stræber at erhverve i ethvert Øieblik hvad den i samme nu besidder. Den siger ikke nu er jeg sikker nu vil jeg slaae mig til Ro, den løber bestandig, hurtigere end Alt Andet, thi den løber sig selv forbi. Men denne Hasten, denne Ilen, denne Uro, denne Længsel, denne Ønsken, hvad er det Andet end Kjærlighedens Magt til at uddrive af Glemsel, af Sløvhed – af Døden. Og hvad vilde selv Himlens Salighed være uden Ønske, uden Ønsket om at besidde den; thi det er kun den nøkterne Forstand, der mener, at det er taabeligt at ønske hvad man har. Men dette Ønske er ogsaa vel hørøstet og hvidskende efter Omstændighederne men aldrig mangetunget, thi hvis jeg turde ønske, da veed jeg vel hvad jeg vilde ønske, og hvis jeg turde ønske 7 Ting, da havde jeg dog kun 1 Ønske, uagtet jeg med Glæde vilde ønske det 7 Gange, om jeg end vidste, at det var opfyldt ved den første Gang. Og dette Ønske er det samme som det, der er min fuldeste Overbeviisning: at hverken Død ei hell. Liv, ei hell. Engle, ei hell. Fyrstendømmer, ei hell. Magter, ei hell. det Nærværende, ei hell. det Tilkommende, ei hell. det Høie, ei hell. det Dybe, ei hell. nogen anden Skabning maa kunne rive mig bort fra Dig ell. Dig fra mig.

Die stehn allhier im kalten Wind,

Und singen schön und geigen:

Ob nicht ein süßverträumtes¹ Kind

Am Fenster sich wollt' zeigen?

Din
S. K.

Efterskrift. Naar Du har glemt Alt det Mellemliggende, vil jeg bede Dig om blot at læse Overskriften og Underskriften, den har, som jeg selv har fornummet, en Magt til at dysse og vække, som kun faa Besværgelses-Formularer.

1 Jeg haaber, at dette Prædikat maa passe paa Dig og at Du ikke for meget har ængstet Dig ved Tanken om, at jeg pludselig skulde blive en halv Alen mell. Øinene.

Fra SK · udateret [1840] · til Regine Olsen

Min Regine!

Nu er det Vinter, men derfor netop Tid til at tænke paa Sommeren. Hesten fnyser, Tømmerne ligge ustrammede i min Haand, Naturen vaagner, hvert Træ bøier sig i det første Morgengys hen for at see, om dets Sidemand endnu er paa det samme Sted, en ensom Fugl løfter sig, stolt lader den sin Stemme gjenlyde i den hvidskende Skov, forfærdet springer en Hjort op stirrer omkring sig og forsvinder i Skovens Hemmelighed. – Far vel det er forbi hurtigere end det er sagt, seet hurtigere end det er skeet – Hav min Tak Du vidunderlig[e] Natur. Hav Tak Du vor fælleds Moder, hvis rige Skjød gjemmer mere meget mere end Dine Børns umættelige Øine kun[ne] fortære – Hesten skummer, den berører næsten ikke Jorden – uroligt bevæge Træerne sig, en Længsel gjennemzitrer dem, de bøie deres Hoveder veemodigt for endnu et Øieblik at sees

–

Det er Vinter nu, men Løvsalernesfest blev feiret ved Vintertid. Saa vil jeg da ogsaa opreise min Løvhytte. Jeg sidder stille i den, en Høitidelighed er udbredt over den, som Naturen ikke eier, thi Erindring helliger den, men Naturen er uden Fortid, et Barn der ikke kjender Livets Smerter ei heller dets Glæder, et Barn, der smiler uskyldigt men Intet kan fortælle – Ønsker Du at see denne min Løvhytte, saa følger der en Tegning med. Man bruger i Almindelighed unge friske smidige Skud, ikke tørre Pinde uden Duft og uden Bøielighed. –

Din S. K.

Fra SK · udateret [1840] · til Regine Olsen

Min Regine!

Dette Brev har ingen Datum og skal hell. ingen have, da dets væsentlige Indhold er en Bevidsthed om en Følelse, som vel er tilstæde hos mig i ethvert Øieblik om end i alle Kjærlighedens forskjellige Tonearter, men som netop derfor hell. ikke er tilstæde i noget enkelt Øieblik i Modsætning til andre (ikke Kl. 10 præcise, ell. Kl. 11 slet. ikke d. 11 Nov: i Modsætning til den 10^d ell. d. 12de). Denne Følelse forynger sig nemlig bestandig, den er evig ung ligesom de Bøger, Middelalderen har overleveret os, der, skjøndt flere hundrede Aar gamle, bestandig ere: trykte i dette Aar. – Jeg var idag paa Knippelsbro, denne Dag har hell. ingen Datum, som der ingen Dag er, uden jeg jo foretager mig denne Expedition.

Den Mortensdags-Aften, da jeg udeblev til Kl. 8 var jeg paa Fredensborg, jeg kan ikke sige igaar ell. iforgaars da jeg intet: idag har til Udgangspunkt. Man undrede sig over, at jeg kjørte alene. Før veed Du, at jeg aldrig kjørte ene, men Sorg og Bekymring og Veemod vare mine trofaste Ledsagere, nu er Reiseselskabet mindre talrigt. Naar jeg kjører ud er det Mindet, Erindringen om Dig, naar jeg kjører hjem Længselen efter Dig. Og i Fredensborg mødes disse mine Ledsagere falde hinanden om Halsen, og kyskes. Det er dette Øieblik jeg holder saa meget af, thi Du veed jeg elsker Fredensborg for et Øieblik ubeskriveligt,

et Øieblik men kun et Øieblik der er mig ubetaleligt.

Som nu dette Brev er uden Datum og følgelig kan være skreven til hvilkensomhelst Tid, saa følger deraf ogsaa, at det kan læses til enhver Tid, og naar nogen natlig Tvivl skulde overfalde Dig, da kan Du læse det endog om Natten; thi i Sandhed, har jeg noget Øieblik tvivlet om, at jeg turde kalde Dig »min« (Du veed, hvor meget jeg forbinder med dette Udtryk, Du veed det, Du som selv har skrevet, at Dit Liv var afsluttet med mig, hvis jeg skulde skilles fra Dig, o saa lad det da være indesluttet i mig saa længe vi ere forenede, thi først da ere vi egl. forenede) da er der intet Øieblik, jeg har tvivlet om, nei jeg skriver det af min Sjæls inderste Overbeviisning, ja end ikke i den mørkeste Afkrog af Verden skal jeg tvivle om, at jeg er Din

Din for evig
S. K.

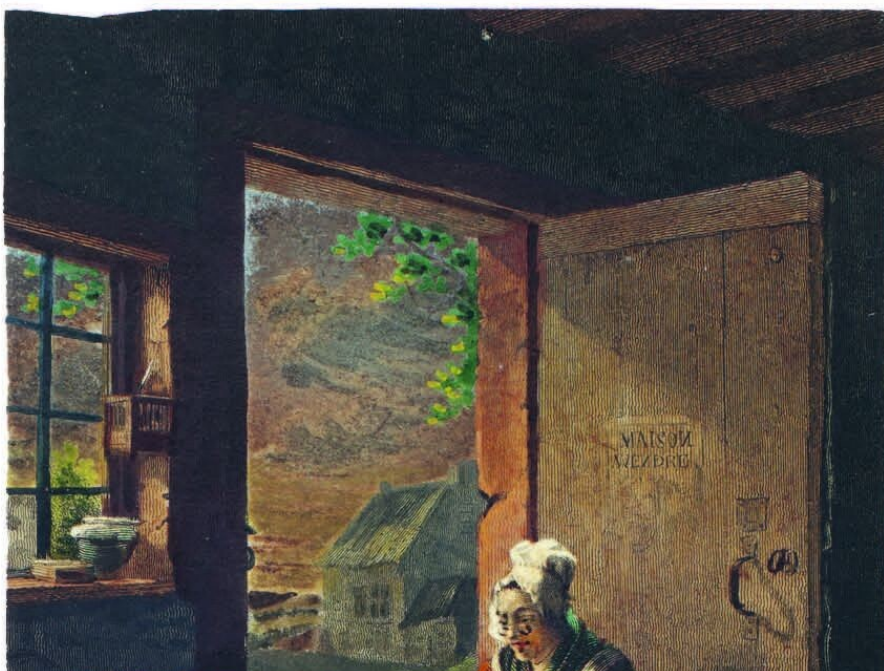
Fra SK · udateret [1840] · til Regine Olsen

Min Regine!

Det er Løverdag, og jeg kommer ikke til Dig. Da dog min Stemme, hvor høit jeg end talte her hjemme, vilde være for svag til at naae Dit Øre, hvis den ikke, som [jeg] haaber gjenlyder deri, (og skulde Du en enkelt Gang ikke fornemme den, da maa Du troe, det kommer deraf, at den slumrer, men den vaagner snart igjen.), saa sender jeg Dig dette lille Billede, der hvor taust det end er, dog visselig ikke blot kan tale men ogsaa tiltale Dig. Det er en gammel Kone, der læser. Hun læser høit det er aabenbart, imidlertid ikke saa meget fordi der er Nogen, der hører derpaa, som fordi det er en Trang i Msk, naar det skal tilegne sig det Bedste, da ikke blot at ville see det men ogsaa at ville høre det. (Du kan selv gjøre et Forsøg, jeg tvivler paa, at Du kunde være fornøiet med, at Dit Øie flygtig gleeed hen over de Ord: Min Regine, ell. udholdende stirrede derpaa, jeg i det mindste siger det høit atter og atter.). – For at jeg dog ogsaa kunde have Noget, har jeg beholdt dit Strikketøi. Det sidder jeg og seer paa. Jeg har skudt det lille Bord bort der staaer foran min Sopha, dit Strikketøi ligger ved min Side; jeg læser høit, der bliver Taushed, jeg bøier mig om for at udhvile mit trætte Hoved ved dit Bryst. – Det ringer – Jeg tager mine Briller paa for at lukke op. – Endnu engang vender jeg tilbage, for at underskrive dette Brev. Og hvad jeg modtog af min Fader, det overgiver jeg til Dig

»Din Dig oprigtigt elskende og ganske hengivne«
S. K.

Kl. 9 ½ Formidd.

15. Et koloreret kort vedlagt Brev 136 (øverst) og Brev 146 (nederst); naturlig størrelse

Fra SK · udateret [1840] · til Regine Olsen

Min Regine.

Middag Kl. 1.
8 af 20 sider

Endnu i dette Øieblik tænker jeg paa Dig, og naar det stundom synes Dig at jeg unddrager mig Dig, da er det ikke fordi jeg elsker Dig mindre, men fordi det er bleven mig en Nødvendighed i visse Øieblkke at være alene. Derfor er Du imidlertid ingenlunde udelukket af mine Tanker, glemt, tvertimod Du er ret levende tilstæde. Og naar jeg tænker paa Dit trofaste Sind, da bliver jeg atter glad, da omsvæver Du mig, da forsvinder Alt Andet fra min Horizont, der udvider sig uendeligt og kun har en eneste Begrændsning. (Den medfølgende Haandtegning giver Dig et Begreb derom.) Da vender jeg atter tilbage til Dig, og den svævende Tanke finder Hvile i Dig.

Din S. K.

Fra SK · 9. dec. [1840] · til Regine Olsen

Onsdagen d. 9 Dec: Min Regine!

Han stopped hendes Øre,

Han stopped hendes Mund;

Saa foer han med den Skjønne

Dybt ned i Havets Bund ...

Det er omtrent hvad jeg har gjort; thi da mit egentlige Liv ikke er i den udvortes og synlige Verden, men dybt nede i Sjælens Hemmelighedsfuldhed, (og hvilket Billede herfor er vel skjønnere og mere træffende end Havet), saa veed jeg Intet at sammenligne mig selv med uden en Havmand; men saa blev det da ogsaa nødv: at stoppe »hendes Øre og stoppe hendes Mund«, det vil da sige saa længe Nedfarten staaer paa; thi dernede behøves det ikke som man jo seer af det følgende Vers: »Mund paa Mund«. Saaledes behøves det heller ikke dernede at stoppe hendes Øre; thi det er lukt ell. for endnu bestemtere at udtrykke hvor tilforladeligt det er lukket – det er kun aabent for hans Røst. Dernede er nu mange smaa men dog hyggelige Værelser, hvor man kan sidde trygt medens Havet stormer uden om, i enkelte af dem kan man ogsaa fjernt høre Verdens Larm, ikke ængsteligt støiende, men stille hendøende disse Værelsers Beboere i Grunden uvedkommende. Et af disse Værelser, der paa eengang er Da[g]ligstue og Solennitætssahl, vil Du finde aftegnet paa medfølgende Stykke Papir. Og dog hvortil denne hele Beskrivelse af Localitæter, som Du allerede selv kjender, allerede har taget i Besiddelse og eier, saa jeg selv kun eier dem, forsaavidt jeg er

Din

din

S. K.

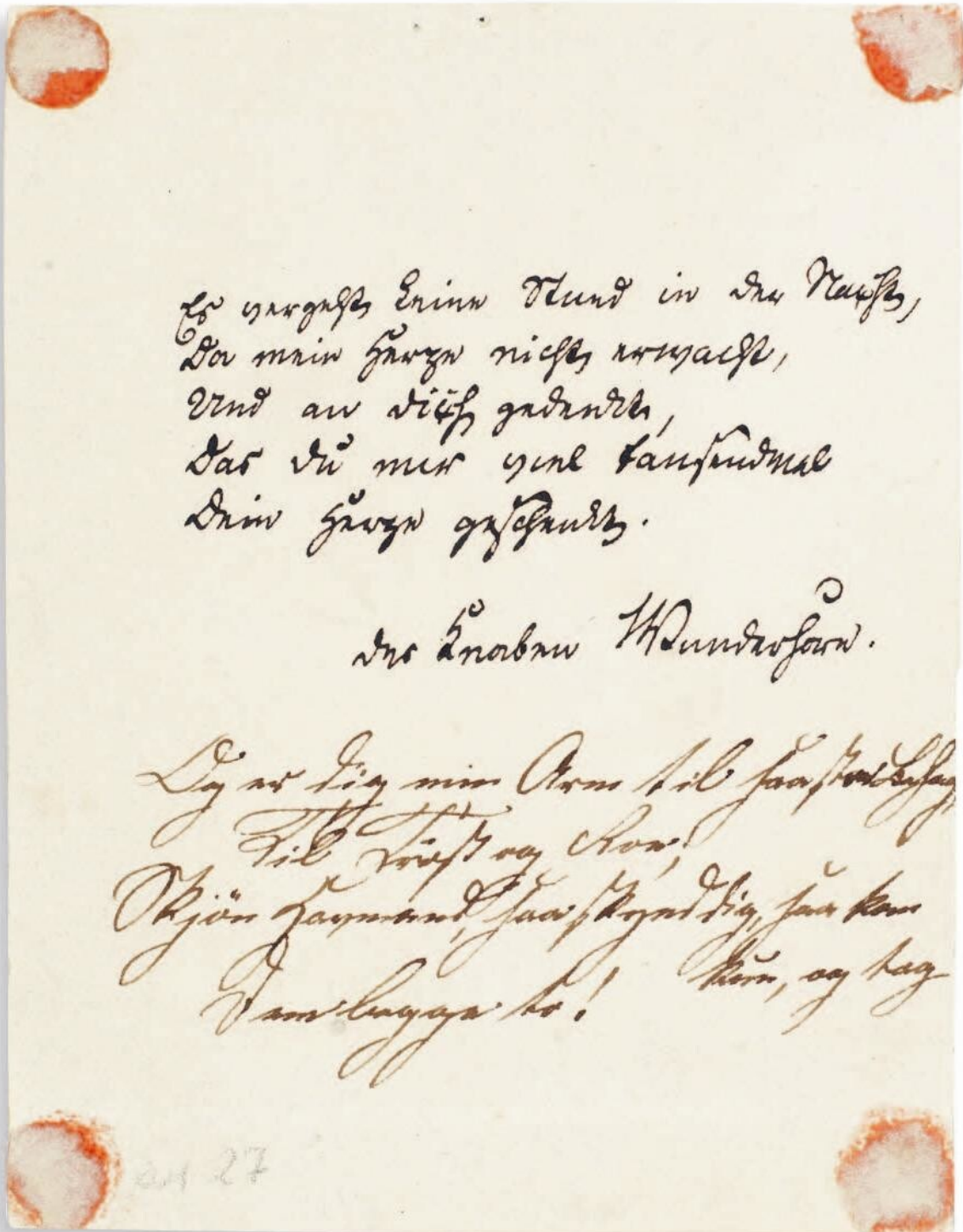
Fra SK · udateret [1840] · til Regine Olsen

Drømmer jeg, ell. »kommer en Drøm fra min Ungdomsbaar til min Lænestol« - Dette Billede er jo i Dit Eie og dog er det nu her; men det har ingen Ro intet blivende Sted mere hos mig, det længes utaalmodigt efter at tage Budskabet med til Dig og blive hos Dig. Hun holder en Blomst i Haanden. Er det hende, der rækker ham den, ell. har hun modtaget den af ham, giver Den tilbage for atter at modtage den? Det veed ingen Trediemand. Den vide Verden ligger bag ved ham, han har vendt den Ryggen, Stilhed hersker overalt som i Evigheden, hvilken sligt Øieblik tilhører. Maaskee er det Aarhundreder siden han sad saaledes, maaskee var det lykkelige Øieblik kun saare kort og dog nok for en Evighed. Med Billedet vender da ogsaa min Tanke tilbage til sin Begyndelse, og jeg river mig bort fra flygter bort fra Alt, hvad der vil fængsle mig med Sorgens Lænke, og raaber høiere end Sorgerne ... dog, dog, dog under Alt dette er jeg glad, ubeskrivelig glad; thi jeg veed, hvad jeg eier. Og naar det stormer og bruser i Tankernes Værksted, da lytter jeg efter Din Stemme; og naar jeg staaer midt i Trængsel i mig uvedkommende Larmen og Støien, da seer jeg Vinduet aaben, og Du staaer sommerlig paaklædt som fordem hos Schlegels, og seer og seer, og al anden Omgivelse bliver Dig fremmed og bidrager kun til uden Tanke for Andet urokkeligt at vende Din Opmærksomhed Din Sjæl hen paa et Punkt, og Afstanden mell. os forsvinder og Du er min, forenet med mig om end en Verdensdeel adskilte os. -

Jeg sender hermed et Halstørklæde; jeg vil bede Dig, at modtage det, og ønsker, at Du ene veed, at Du eier denne Ubetydelighed. Naar Du da er festligt paaklædt (Du veed hvad jeg mener herom), og Du sidder alene og venter mig, da vil Du lade mig forstaae, at Du er [i] Besiddelse der af og at denne Besiddelse ikke er Dig ukjær.

Din S. K.

14. Et koloreret kort vedlagt Brev 139 med påskrift af SK og Regine Olsen på bagsiden; naturlig størrelse

Es vergeht keine Stund,
Da mein Herze nicht erwacht,

Und an dich gedenkt,
Daß du mir viel tausendmal
Dein Herze geschenkt.

des Knaben Wunderhorn.

Og er dig min Arm til saa stort Behag,
Til Trøst og Roe;
Skjøn Havmand, saa skynd dig, saa kom kun, og tag
Dem begge to!

Fra SK · udateret [1840] · til Regine Olsen

Min Regine!

Was paßt, das muß sich ründen,
Was sich versteht, sich finden,
Was gut ist, sich verbinden,
Was liebt, zusammen sein.
Was hindert, muß entweichen,
Was krumm ist, muß sich gleichen,
Was fern ist sich erreichen,
Was keimt, das muß gedeihn.

Det er Tirsdag idag. Det veed Du. Men Julen kommer før Nytaar ☺: det kirkelige Aar før det borgerlige, og saaledes og det poetiske før det virkelige, hvilket udtrykker ikke, at det poetiske hører op med det virkeliges Begyndelse, men at hiint er ældre end dette og begrændser dette saaledes som det Evige altid begrændser det Timelige.

Din
S. K.
Til

Frøken Regine Olsen.

Fra SK · 30. dec. [1840] · til Regine Olsen

Onsdagen d. 30 Dec: Min Regine!

For at overbevise Dig om, at det ikke er til Tobak Din Æske bliver brugt, men at den snarere gjør Tjeneste som et slags Tempel-Archiv, medfølger hosliggende Document.

Jeg erindrede Dig idag om hiin Onsdag, da jeg anden Gang i mit Liv nærmede mig Dig. Veiret selv fremkaldte dette Minde i min Sjæl, saaledes som en Vinterdag stundom kan gjennem en vis Lighed netop paa Grund af sin Ulighed ret levende opfriske Tanken om en Sommerdag. Jeg følte mig saa ubeskrivelig let. Jeg kjørte til Lyngbye, ikke som sædvanligt mørk og forstemt henkastet i et Hjørne af Vognen. Jeg sad midt paa Sædet, ualmindelig rank, Hovedet ikke bøiet ned, men glad og tillidsfuld skuede jeg omkring mig. Enhver jeg mødte var saa uendeligt velkommen. Det var med en blandet Følelse jeg hilste dem; som havde hver især paa eengang et gammelt Venskabs hellige Høitidelighed, og et nyt Bekjendtskabs forføreriske

Tryllerie. Paa Præstegaarden overøste jeg Alle med Smigrerier, vi svømmede i Overflod. Det var mig en Glæde at ødsle, fordi jeg følte mig berørt af Noget, der var høit ophøiet over Smiger Dog denne Erindring berørte Dig smerteligt idag. Du misforstod mig. Saa lad mig da fortælle en anden gammel Historie, som ogsaa tildrog sig en Onsdag. Denne Begivenhed falder i den historiske Tid, og jeg vil derfor sætte Datum til. Det var Onsdagen d. 18 Nov: 1840, at Du sagde til mig, at Du havde ventet et Brev fra mig Jeg vilde først give Dig Din Bemærkning tilbage, ved at yttre, at det nok egl. ikke tilkom mig at skrive men at modtage Brev. Dine Betragtninger angaaende Vanskeligheden af at komme til at skrive og faae Dit Brev afsendt, var en reen og god Sæd, der blev nedlagt i en Jord, der var behørigt rensed (thi Du erindrer, at jeg fortalte, hvorledes Tanken om disse Vanskeligheder pludselig var falden mig ind, og at denne Tanke i samme Øieblik var min bedste, min trofasteste Ven, som aldrig skulde vige fra min Side) og nu opblomstrede en rig (Latineren siger læta ∴ en glad) Overflødighed der, hvor før en kold Vind strøg hen over nøgne Marker. Du fortalte, at Du havde tænkt paa selv at bringe Brevet. Jeg saae Dig dengang, jeg seer Dig ligesaa tydeligt ligesaa levende i dette Øieblik. Du gaaer stille og ydmyg, Dit Øie fæster sig mod Jorden, kun stundom hæver Dit Blik sig mod Himlen, fuldt af Fred og Salighed, Du gaaer uanfægtet og uforstyrret af Verdens Omgivelser, Din Tanke kun rettet paa een Gjenstand, som en from Pillegrim i Kjærlighedens Tjeneste. Ubemærket gaaer Du Din Gang (jeg seer det Alt i Aanden), Ingen bøier sig ærbødig for Glorien om Dit Hoved, men hell. Ingen beklager Dig medynksfuld (Du erindrer maaskee, at Du talte om Albergs Familie), kun Een seer Dig, kun Een forstaaer Dig, men han skal heller ikke tillade Dig end ikke i Aanden at foretage denne Vandring. Og naar Du da stundom veemodigt bøier Dit Hoved, da veed han, at Aanden er redbon, da iler han Dig imøde, da føler han, min Regine, at Du har seiret over ham, da vil han ikke prøve Dig mere, og skjøndt Striden var saare kort, og skjøndt han med en lille Forandring kan sige som Cæsar: jeg kom, jeg saae, hun vandt, saa skal Glæden dog ikke være mindre langvarig.

Din S K.

Det medfølgende Manuskript forestiller en Krands og et Øie som seer denne Krands.

Fra SK · udateret [1840/41] · til Regine Olsen

Min Regine!

Gud give Dig et glædeligt Nytaar: Mange Smiil og faae Taarer!

Jeg sender Dig hermed et Lommetørklæde. Jeg har ladet det lægge under Din Hovedpude. Naar Du engang pludselig skulde vaagne ængstet af en smertelig Drøm, naar Du ikke formaaer at holde Taarerne tilbage, da aftørre Du dem med dette »Linklæde«. Da tænke Du paa at det er mig der har sendt Dig det, at jeg gjerne selv vilde standse dem. Men naar Du da glad, tilfreds, riig som hiin fattige Enke, der bortgav Alt, hvad hun eiede, rigere end Verden, lægger Dit Hoved til den samme Pude, da erindre dette Linklæde Dig atter om mig, om at Du har aftørret mine Taarer, den eneste der har gjort det som Du jo og er den eneste der har seet dem. Da vil Du lettelig, naar Du selv vil det, kunne see mit Billede i dette Klæde. Den fromme Veronica aftørrede Xsti Sveed med et kosteligt Linklæde, til Belønning blev hans Billede deri, og da det var fem Gange sammenlagt, eiede hun fem Lignelser af ham. For at see mit Billede i dette Klæde, maa Du selv kalde det frem, men dette veed jeg at Du formaaer. O men kald mig ikke frem urolig og bekymret som den hvem mørke Tanker ikke unde Fred, hvem lønlig Sorg jager som en ustadig Aand flygtende omkring, men mild og venlig, fuld af Haab og Tillid. I ethvert Tilfælde ønsker jeg ikke at dette Linklæde maa vige fra Dit Leie.

Din S. K.

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Min Regine!

Du havde maaskee ventet med »gamle Minder« ogsaa at have modtaget et vordende Minde i Form af et Brev. Det blev ikke Tilfælde, modtag derfor disse Linier, der, hvo veed det, maaskee snart kan blive en Repræsentant for en svunden Tid. At Du venter Brev fra mig, er smukt, især naar denne Venten ikke er hæftig Uro, der skal beroliges, men en hellig, stille Længsel, der ikke fortærer det udvortes Beviis for deri ligesom at mættes, men gjemmer det som Maria dybt i sit Hjerte, ikke fortærer det, fordi den kan ernære sig selv, fordi den føler i sig en salig Forvisning, en Spirekraft for et evigt Liv. At jeg derimod hvert Øieblik føler i mig en Stemning, der truer med et Brev, om end Omstændighederne bestandig drive den bort, og at jeg derfor, om der end laae nok saa lang Tid mell. hvert Brev, bestandig, hvergang jeg skriver, finder det saa

naturligt, som om jeg havde gjort det Samme Dagen iforveien, det er Modbilledet hertil. Men Friheden er Kjærlighedens Element. Og jeg er overbeviist om, at Du holder mig for meget i Ære til at vilde see i mig en fungerende Kammerjunker, der med bogholderagtig Samvittighedsfuldhed forrettede Kjærlighedens ministerialia, ell. ønske at jeg skulde concurere til en Medaille for Vedholdenhed i chinesisk Kunstflid; og jeg er forvissat om, at min Regine er for poetisk til, naar et Brev udebliver, da at see heri en Mangel paa »pligtskyldig Opmærksomhed«, for at bruge et officielt Udtryk, for poetisk til, om der end aldrig kom noget Brev, at længes tilbage til Ægyptens Kjødgryder eller ønske idelig at omkredsnes af en kielen Elskers forliebte Møllegang. Mine Breve ere ikke en successiv afmattende Forbløden; hvert Brev er en Frugt af et Besøg, som Elskovs-Guden benaader mig med, hvori jeg ved mit Brev indvier den, fra hvem Guden altid hilser, i hvis Navn han kommer; thi Kjærligheden er Intet ell. en fad Leflen, naar den ikke har en bestemt Skikkelse. Denne paatager Guden sig, ell. rettere sagt, han lader en hellig Søvn falde paa Dig og fører Dig til mig, og Du veed det ikke, mit Brev underretter Dig først derom, at Du har besøgt mig, og vi takke ham begge, ham, Guden, hvem vi skyldte saa meget, som tildeler saa rigelig til Alle, som bede men ikke fordre.

Din
S. K.

I dette Øieblik gaaer jeg forbi Dit Vindue. Jeg seer paa mit Uhr, det antyder, at jeg har seet Dig; hvis jeg ikke seer paa Uhret, har jeg ikke seet Dig.

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Min Regine!

Da dog al Skriven kun er en mat Hvisken, saa har jeg sagt den Overskrift høit for mig selv, og, saavidt jeg kunde skjønne, med den Stemme, jeg ikke saa meget har i min Magt, som den snarere har mig i sin, ja jeg kunde sige som Du har i Din, uagtet Du er taus og det er mig som taler.

Da Du har opgivet de høiere musicalske Studier, (troe nu ikke, at min Mund spidser sig til et sarkastisk Smil, ell. min Læbe zitrer af Kaadhed, zitrer den, da er det, fordi den endnu bæver lidt fra sidste Gang den oplod sig) saa vil Du tage til Takke med en lille Understøttelse til Musikens Udbredelse i Dagligstuen. Ogsaa der vil det ikke mangle Dig paa Anledning til musicalske Studier, hver Gang Du forsøger ved Musikens Hjælp at forjage det mørke Sind hos mig. Om derfor end Dit Spil ikke er fuldendt i kunstnerisk Henseende, saa vil dette dog desuagtet meget godt kunne lykkes Dig. David formaaede at fordrive Sauls onde Lune, og jeg har dog aldrig hørt, at han var en saa stor Kunstner. Jeg tænker det var hans unge, livsglade, friske Sind, der hjalp saa meget, og Du har dog endnu eet – en Kjærlighed, for hvilken Intet er umuligt.

Din
S. K.

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Tirsdagsaften - Onsdagsmorgen

Min Regine!

Jeg frister Dig ei længer, nu kjender jeg Din Hu
Christ give, hver en Ungmø var trofast som Du.
Belønne Dig – det vil jeg: Du har talt mig til Behag
Guds Fred! Farvel! i Morgen er der atter en Dag

Hvorledes nu Wolmer har belønnet hende; derom taler Visen Intet, og hvor fornemt det end lyder i Kong Wolmers Mund: jeg vil belønne Dig, saa staaer Pigen aabenbart saa høit saa klippefast (og Klipper pleier ikke at ligge i Moser), at enhver kongelig Gave er altfor ringe. Den poetiske Ligevægt tilveiebringes derfor først naar vi antage, at Kong Wolmer og en vis anden Person i Grunden er den samme Person. Idet da den vilde Wolmer tumler sin urolige Hest og stormer bort som en Efteraarsblæst, og vil trøste hende med, at »i Morgen

er der atter en Dag«, saa er det ikke saa Nei Nei

men over Gjerdet svang sig hendes hjertenskjære Ven,

Han ilede med Jubel i Pigens Arme hen.

Og skjøndt det synes mig, at ogsaa i dette Tilfælde Belønningen udebliver, saa vil Pigen dog maaskee finde sig saa tilfreds, at hun vil ansee sig for belønnet, idet hun forvisser sig om, at han var og dog ikke var i det fremfarende Stormveier, men er i den sagte Luftning.

Din
S. K.

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Hermed følger et Billede, som jeg ikke ønsker skal hænge upaaagtet paa et ubeboet Værelse.

Din S. K.
Ich dein
Du mein
Du mein' Friede
Klang im Liede
Trost im Leide
Brunnquell aller Lebens-Freude. *
Til

Frøken Regine Olsen.

Fra SK · udateret [23. jan. 1841] · til Regine Olsen

Kl. 12 Min Regine!

Her har Du det Manuscript, der var Aarsag i, at jeg maatte forlade Dig saa præcis. Og ikke sandt?, Du vil formod[en]tlig give mig Ret i at hvis den lærde Verden fik det at see vilde den erklære det for det Taabeligste, jeg endnu havde skrevet, ja for aldeles meningsløs.

Saa modtag da ogsaa min Lykønskning, ell. rettere den Sum af Ønsker, der fra forskjellige Tider og Dage have sat sig i Bevægelse alle for at drage op til Dig, modtag dem alle samlede i eet Ønske: Gud give at Ingen maa tage Din Glæde fra Dig – Ikke Du selv ved urolig Higen, ved utidig Tvivl, ved selvfortærende Mismod – Ikke jeg ved mit tunge Sind og mine selvgjorte Bekymringer – Ikke Medgangs Smil – Ikke Modgangs Taarer – Ikke Længselens utaalmodige Hasten – ikke Erindringens skuffende Bedøvelser. Modtag dette Ønske. Og synes det Dig end et Øieblik at jeg er bleven saa gammel, at mit Ønske ligner en Bøn, min Udtalelse deraf en Velsignelse, saa modtag den dog, modtag den med ligesaa megen Bevægelse som jeg meddeler den, da veed jeg, at der vil komme den Tid, da jeg atter med Velsignelse vil forvise mig om, at Du har bevaret Din Glæde, men da vil min Velsignelse være en Taksigelse, fordi jeg saae Opfyldelsen af det, der af Alt ligger mig meest paa Sinde.

Din S. K.

Ei om Vaaren vil jeg minde,
Ei om svundne Drømme. Nei!
Men Dig lære just at finde
Glæden paa Din Vei.

=

Sørg dog ei for Vaarens Glæder,
Som blot slumre i Dit Bryst –
Selv den Taare, som Du græder
Er ei uden Lyst.

Det er den første Geburtsdag, jeg er tilstæde ved, og det varer formodentlig en Tid inden jeg igjen bliver det. Tag derfor dette Maler-Apparat, hvis Du kan bruge det. Og ligesom Du selv frelser den beskedne Blomst ud af Døds og Glæmsels Nat, saaledes gaaer min taknemlige Erindring endnu engang over den høstede Ager og finder bestandig noget Nyt, den vil bevare. Tag disse Stager, lad dem lyse for Dig, ligesom Din Musik saa ofte har adspredt mit mørke Sind. At bede Dig under Alt dette at tænke paa mig, behøver jeg vist ikke, men hvis det kan glæde Dig, hvis Tanken om mig kan blive lettere, friere, mere udvidende for Dig, naar Du er fast overbevist om, at jeg deler Din Tilfredshed under disse Beskjæftigelser, saa vær urokkelig forvisset derom. Du sendte mig i sin Tid nogle Markblomster; Du havde ikke glemt hvad jeg tidligere havde yttret. Min Smag er endnu den samme. Jeg har imidlertid forgjeves søgt at tilveiebringe et ell. andet Exemplar. Dog er det til en vis Grad lykkedes mig, som Du vil overbevise Dig om, naar jeg kommer til Dig.
Din. S. K.

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Min Regine!

I dette Øieblik er jeg færdig med den Recension, der idag skal afleveres. Du troer dog vel ikke, at det er fordi jeg har Pennen i Haanden, jeg ligesom benytter Leiligheden og skriver Dig til ved Leilighed. Dersom Du kunde see de Kragetæer, der under en jadsket Convolut afgaae til S. T. Høiærværdige Hr Hofprædikant Dr. Münter R. af D. og D:M:, Medlem af Directionen for Pastoralseminariet o: s: v: o: s: v:; dersom Du nu kunde see, hvor megen Umage jeg gjør mig for at skrive læseligt, med hvor megen Glæde min Haand tegner ethvert Bogstav, dersom Du kunde see hvor let den hviler paa Papiret og med hvor meget Eftertryk den stundom dvæler, hvor overgIVEN den stundom udslynger et Sving, der dog ikke farer vild men bøier sig tilbage og omslutter Ordet – da vilde Du vide, at jeg tænker paa Dig og at jeg i Pennens Bevægelser seer langt betydningsfuldere Gestikulationer.

Min Regine, Du vil saa gjerne høre dette Navn, jeg vil saa gjerne bruge det, og dog forbinde vi maaskee forskjellige Forestillinger dermed. Du forbinder maaskee den ydmyge Tanke dermed, at Du er saaledes, som jeg ønsker Du skal være, det Billedes Sandhed, som min Længsel søgte – og jeg jeg forbinder dermed, den stolte Tanke, at Du tilhører mig, ikke i et flygtigt Øieblik, ikke deelviis men heel og altid. Og dog er jeg atter ikke stolt; thi hvad har jeg uden hvad der blev mig given. Hvis det havde været mig muligt at »bedaa« Dig, hvis jeg i egoistisk Tilfredshed kunde kalde Dig min, o! hvor fattig vilde jeg da ikke være i min Riigdom, og hvor forfængelig vilde ikke min Glæde være; thi kun den, der er fri, kan bortgive sig, og jo friere han er jo Mere har han at ødsle med. Hvergang jeg derfor kalder Dig »min«, da er det fordi jeg paa ny forvisser mig om den Overflod, jeg besidder, Du har et Øieblik revet Dig løs fra mig, for atter at slutte Dig endnu tættere til mig. Den, der eier sig selv, eier den største Riigdom, og om Een end eiede al Verden, kunde han dog ikke være saa ødsel som den, der bortgiver sig selv. Mange vilde maaskee ikke kunne begribe dette, men i mine Øine er Du rigere end hele Verden, har større Overflod end en østerlandsk Fyrste[,] er – min Regine – ødslere og gladere ved at ødsle end Nogen anden kan være det.

Maaskee tænker Du i dette Øieblik paa mig, jeg staaer maaskee ikke tydeligt og bestemt for Dig, men din Bevidsthed dæmrer i Stemning. Ogsaa i den er jeg tilstede. Jupiter forvandlede sig til en Sky for at besøge Io, ogsaa da naar Du forflygtiger mig i en Sky, ogsaa da er jeg

Din S. K.

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Min Regine!

Wir haben uns bedacht. Kom Du kun paa store Kiøbmagergade N° 7, naar Du gaaer fra Musik. Jeg skal nok møde der.

Din
S. Kierkegaard.
Til

Frøken R. Olsen.

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Min Regine!

... De tugte meest den, de har kjær

Det kalder Verden Daarefærd,

De følges ad i Død og Grav,

Det kalder Verden Galenskab.

Naar jeg som idag vel ikke koldt og strængt (og det vil jeg aldrig kunne) men alvorligt om end mildt og ømt har talt med Dig, vilde jeg nødig, at Du noget Øieblik skulde tro, at jeg i slige Timer følte mig selv bedre, og for at vise Dig, at jeg tugter mig selv paa samme Maade, sender jeg Dig til Erindring om denne Formiddag et Exemplar af det N. T. og takker Gud for, at jeg blev den, hvem det blev betroet at bringe Dig, hvad vi alle behøve. For hver Seier, Du vinder, veed Du vel at Englene i Himmelen glæde sig, men denne Glæde bliver jo ikke mindre derved, at der er een paa Jorden, vel et ringe Msk, der ydmygt deler denne Glæde.

Din
S. K.

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Min Regine!

Øieblikket vil ikke begunstige os. Nu vel saa vil vi erindre. Erindringen er mit Element; og min Erindring er evig frisk, den slynger sig som et rindende Vand gennem mit Livs Hede og nynner og fortæller, fortæller og nynner altid det Samme, dysser Sorgerne, vinker og lokker mig til at følge tilbage til dens Udspring, hvor den sprudler frem af Barndommens dunkle Minder. Det er derfor ikke blot naar modsatte Stemninger berøre hinanden, at min Erindring lever op, ligesom grønne Krands skjønndt visnede dufte igjen mod Forandring i Veierligt, (ihvorvel al Erindring dufter sødest og meest ubeskriveligt mod Regn), nei den lever bestandig, og jo mere Verden gaaer imod, jo stærkere erindrer jeg. Imidlertid er jeg m: H: t: min Erindring endnu ung, hvilket Du vil see der af, at det ikke gaaer mig som gamle Folk, der vel erindre det der er dem fjernest i Tid, men ikke det, der er dem nærmest. For mig forklarer transfigurerer enhver harmonisk Berørelse af Ideen og Livet sig øieblikkeligt i en Erindring, og medens den bringer mig det længst Forbigangne nær, skyder den det nærmest Forbigangne langt tilbage for at drage det frem i Erindringens Hell-Dunkel. Uagtet det saaledes jo netop er idag, at Øieblikket har nægtet os sin Bistand, uagtet, medens jeg skriver dette, Timen endnu ikke er kommen, saa erindrer jeg Alt dette som noget længst Forbigangent, hvorved det taber Smertens Braad og beholder Veemodens Sødme.

Din
S. K.

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Min Regine!

Tak for al den Tid, Du har anvendt paa Brevtasken; Tak for al det Tankebroderie, Dit Sind har fremtryllet, medens Din Haand sindrigt dannede af Perler synlige Billeder, synlige men derfor og forgængelige ikke evige som hiint Tankens Arbeide; Tak for Brevtasken; Tak for Dit Ønske Søndageftermiddag; Tak for Dit Ønske Tirsdagmorgen; Tak fordi Du kom; Tak fordi Du kom tidlig; Tak fordi Du kom alene; Tak for Din Glæde; Tak for Din Angst.

Jeg sender Dig hermed en Rose, den har ikke som Din Gave under mine Hænder udfoldet sig i al sin Glands; men den er visnet under mine Hænder; jeg har ikke været som Du et glad Vidne til, hvorledes Alt udfoldede sig, jeg har været et vemodigt Vidne til, hvorledes den mere og mere svandt hen; jeg har seet den

lide; den tabte Duften, dens Hoved blev mat, dens Blade bøiede sig i Dødens Strid, dens Rødme svandt hen, dens friske Stengel fortørredes; den glemte sin Herlighed, den troede sig glemt, og den vidste ikke, at Du bevarede Erindringen om den, den vidste ikke at jeg bestandig kom den ihu, den vidste ikke, at vi begge forenede bevarede dens Minde – I Sandhed dersom den havde vidst det, da var den levet op igjen af Glæde, og naar dens Tid atter var kommen, da vilde den blot have haft et Ønske, og dette Ønske efterkommer jeg herved, den vilde ønske, at den maatte blive hos Dig; thi den vilde sige: Du saae mig daglig, og om jeg end takker Dig for, at Du ikke glemte mig, saa forundrer det mig dog ikke, men hun saae mig ikke og dog glemte hun mig ikke. Saa efterkommer jeg da herved dens sidste Villie, den vender tilbage til Dig, som den oprindeligt tilhørte Dig. Dens Grav er hviid og reen, Dit Segl er sat for. Du seer det maaskee ikke; men det er ogsaa usynligt. I 1001 Nat beskrives en Pige, der foruden andre Egenskaber ogsaa havde: en Mund som Salomons Signetring. Naar jeg derfor trykker mine Læber til dette Papir, da sætter jeg ikke mit, men Dit Segl for. Vel veed jeg, at hvis nogetsteds saa kan her lettelig opstaae Grændsestridigheder, men jeg har afgjort dem. Seglet er Dit, men jeg bevarer det. Men i en Signetring veed Du ogsaa, at Bogstaverne staae bagvendt, deraf kommer det, at det »Din«, hvormed Du giver Besiddelsens Vished Gyldighed, fra min Side seet viser sig som et »min«. Hermed har jeg forsejlet denne Pakke og jeg vilde bede Dig at gjøre ligesaa ved den medfølgende Rose, inden den henlægges i Tempel-Archivet.

Din
S. K.

Hermed følger en Aftegning af Seglet.

Fra SK · 11. sept. [1841] · til Regine Olsen

Min Regine!

Tager Du til Ordrup idag? Skulde Dit Svar blive et: Nei!, saa vilde Du maaskee i Mangel af Dit Brev fra igaar, sende mig Dit Nei fra idag. Jeg spørger imidlertid kun derom m: H: t:, om jeg kan træffe Dig hjemme idag.

D. 11 Sept.
S. Kierkegaard. –
Til

Din

Frøken R. Olsen.

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Min Regine!

Du erindrer maaskee, at jeg, omtrent for et Aar siden, sendte Dig en Flaske af denne Essents med Tilføiende, at jeg med Flid havde ladet nogle Dage gaae hen efter at Du havde yttret Din Forkjerlighed for den, for at skjule den fine Blomst i Erindringens Slør. Nu erindrer jeg atter dette. Jeg erindrer altsaa, at Du dengang yttrede det, jeg erindrer, at jeg erindrede, at Du yttrede det. Erindringen derom er saaledes bleven mig endnu kjærere, ikke baglænds men forlænds. Det er den Velsignelse Tiden har. Jeg sender Dig altsaa en Flaske heraf, indsvøbt i en Mangfoldighed af Blade-Omslag. Men disse Omslag ere ikke af den Natur, at man i en Hast river dem af, eller ærgerlig kaster dem bort for at komme til Indholdet, tvertimod de er netop dem man har Glæde af, og jeg seer med hvor megen Omsorg og Omhu Du vil udfolde hvert enkelt Blad og derved erindre, at jeg erindrer Dig, min Regine, og selv erindre

Din
S. K.
Til

Frøken Regine Olsen

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Min Regine

Du maa ikke vente mig i Eftermiddag, da jeg seer mig forhindret i at komme før til Aften

Din S. K.
Til

Frøken Regine Olsen

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Min Regine

Du skal ikke vente mig iaften, da jeg seer mig forhindret fra at komme.

Din S. K.
Til

Frøken Regine Olsen.

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Jeg vilde gjerne lægge en ell. anden vellugtende Ting i Æsken; men da jeg ikke har Andet ved Haanden end det medfølgende Brev, saa haaber jeg, at Du vil være tilfreds dermed.

Til

Frøk.Regine Olsen.

Fra SK · udateret [1841] · til Regine Olsen

Min Regine.

Jeg gik i dette Øieblik forbi Theatret. Jeg har taget 2 Billeter 1 til Dig, hvem den anden er til skal Du faae at vide Kl 6. præcise, naar jeg kommer ned for [at] overlevere Dig Din. Gaaer Du til Musik alligevel, og vil Du, at jeg skal komme der, ell. er det ikke bedst, at Du bliver hjemme. Jeg ønsker imidlertid Svar med mit Bud.

Din K.
Til

Frøk.Regine Olsen.